

PORUKA GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA ZA BOŽIĆ 2018. I NOVU GODINU 2019.

„Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima koje ljubi“ (Lk 2,14)

Draga braćo i sestre!

Sin Božji sišao je s nebesa na zemlju i postao jedan od nas, postao naš brat, da bismo mi po njemu zadobili dostojanstvo djece Božje i postali dionici besmrtnosti u njegovom božanskom životu. Velika je ova istina našeg života i po sebi dostatna da nikada ne izgubimo radost, bez obzira na nevolje kroz koje prolazimo u hodu prema domovini koja je na nebesima.

Kod Isusova rođenja otvorilo se nebo s pjesmom: „**Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima koje ljubi!**“ (Lk 2,14). To je bio anđeoski poziv čovjeku da se pridruži radosti neba. U ovoj pjesmi sadržana je duboka poruka u kojoj su bitni elementi životnog programa za svakog čovjeka u njegovom hodu prema obećanoj domovini: istaknuta je podjednako, važnost i vertikale i horizontale u čovjekovom životu. Čovjek treba biti u stalnom kontaktu s Bogom, da ga svojim životom slavi i računa s njegovom moćnom zaštitom u svim životnim prilikama i neprilikama jer Bog čovjeka ljubi, on je naš Otac. Ali čovjek ne smije zaboraviti ni zemlju i svoje poslanje na njoj, jer je Bog zemlju povjerio čovjeku da na njoj izgrađuje Božje kraljevstvo ljubavi, pravednosti i mira. Još pri stvaranju Bog je posvetio zemlju, a onda ju je predao čovjeku da je „**obrađuje i čuva**“ (Post 2,15). Zemlja je od početka sveto mjesto na kome se stalno susreću Bog i čovjek. Čovjek je od početka pozvan trajno živjeti i hodati sa svojim Bogom.

Poslije grijeha sve se radikalno promijenilo. Čovjek se sada krije od Boga, udaljuje se od njega i tako navlači prokletstvo zemlji (Post 3,17). Udaljujući se od Boga, čovjek se udaljio i od čovjeka. U njemu više ne prepoznaje Božji dar i „**pomoć kao što je on**“ (Post 2,18), nego u njemu sve više vidi krivca za sve svoje promašaje (Post 3,12). Grijeh onemogućuje čovjeku da u drugome prepoznaje svoga brata, nego u njemu više vidi suparnika, rivala koji mu konkurira i koji ga ugrožava (Post 4, 5-12). Zemlja će uskoro biti natopljena čovjekovom krvlju kada brat ubije nevinog brata i od tada krv nevinih stalno natapa zemlju i „**viče**“ Bogu (Post 4,10). Dolaskom Sina Božjeg na zemlju, zemlja je ponovo, na još posebniji način, postala sveto mjesto. Natopljena je opet krvlju, ovoga puta krvlju Sina Božjega koja ju je posvetila i oslobodila prokletstva. Tako se nebo ponovno spojilo sa zemljom jer je na nju sišao i na njoj se nastanio sâm Sin Božji. Isus je došao pokazati čovjeku kako se od zemlje može izraditi predvorje neba, ako ljudi prihvate živjeti u ljubavi i miru, bez nepravde, nasilja i izrabljivanja čovjeka od drugog čovjeka. Čovjek je pozvan zauzeto raditi na zemlji, obrađivati je i čuvati, ali još više treba čuvati i brinuti se za svoga brata. (Post 4,9). Da bi to mogao, pogled mu stalno treba biti usmjeren prema nebu, treba živjeti onaj pozitivni Božji strah koji mu ne dozvoljava činiti zlo.

Kod rođenja Sina Božjega, Nebo je ljudima poželjelo mir i pozvalo ih na izgradnju mira. Biblijska riječ „mir“ sažima u sebi sve ono što čovjeka istinski čini sretnim. Ali Božja riječ ističe kako čovjek ne smije zaboraviti da samo u Bogu može naći puninu mira i sreće (Ps 62,2.6). Sveti Augustin donosi svoje iskustvo riječima: „**Nemirno je Bože, naše srce dok se ne smiri u tebi**“. Bez Boga nema pravog mira sa samim sobom u vlastitoj nutrini, a onda niti s ljudima koji su oko nas. Kada uzmanjka taj pogled prema nebu, prema Bogu, čovjek će se sve više okrenuti k sebi u smislu da od samog sebe stvara idola, božanstvo, a to ga neminovno vodi do uvjerenja da mu je sve dopušteno. Na taj način on zapravo, postaje strah i trepet samoj zemlji, jer ga ništa ne priječi da je beskrupulozno truže i zagađuje i da bezobzirno gazi drugog čovjeka u njegovim pravima i njegovu dostojanstvu. Sin Božji došao je uspostaviti mir i bratstvo među ljudima. Po njemu su svi postali djeca Božja, sinovi i kćeri istog Oca. Isus želi da ovu istinu čovjek ureže u svoje srce. Božić želi svakome od nas, uvijek iznova, dozvati u pamet ovu stvarnost.

Razumijemo da ljudi koji nemaju dar vjere ne računaju s nebom. Ali nažalost, previše je i onih koji se nazivaju vjernicima, a pogled im je premalo ili nikako usmjeren prema nebu. Jer kako

razumjeti to da u našoj domovini, koja je ogromnim dijelom vjerna, ima toliko korupcije, nebrige za najsiromašnije, nedostatka solidarnosti i pravednosti? Upravo zbog ove stvarnosti mnogi tu domovinu razočarani napuštaju, mnogi su u njoj nesretni i trpe do te mjere da postaju nesposobni radovati se i slaviti, čak i u ove najradosnije dane u godini. Njihov obespravljani život trajno „više“ prema nebu. Nema vjere u Boga bez ljubavi i brige za čovjeka. Baš zbog pomanjkanja ljubavi i solidarnosti sa najsiromašnijima i Božić gubi svoju autentičnost. Siromašno Dijete u jaslicama mnogima postaje sve manje privlačno, jer to Dijete obvezuje i dira u savjest, pa zato smeta. Stoga, i imamo sve naglašenije slavlje Božića bez dostatnog razumijevanja što se to uopće slavi. Ovo vidimo i po tome što danas mnogi radije biraju nekog bogatog „Djeda božićnjaka“ ili „Djeda mraza“, nego siromašno dijete u jaslicama. Tako blagdan Božića postaje sinonim raskoši s kojom novorođeno Dijete nije imalo baš nikakvog dodira. Sve ovo razabire se jasno i po samom poimanju Došašća kao pripreme za Božić, kako možemo u ovo vrijeme čitati i slušati u mnogim medijima. „Advent“ je na prvim stranicama i glavnim vijestima. Ističe se kako se gotovo svi naši gradovi natječu tko će organizirati bolji Advent i gdje će on jače zablistati. Međutim, sadržaji koje ti „adventi“ nude jedva da imaju ikakvih dodira s izvornim značenjem tog imena i tog vremena. Cijeli naglasak stavljen je na ponudu i potrošnju, na dekoraciju, zabavu i gastronomske ponude. Uspjeh tog „adventa“ mjeri se po visini potrošnje posjetitelja i zarade gradskih blagajni. I to bi bila neka intenzivna priprema za Isusov rođendan!!!

Središte pozornosti u mnogim kršćanskim obiteljima su najviše božićni pokloni, ukrašavanje božićnih drvca, kućnih balkona i dvorišta. Bljesak svega ovoga kao da bi trebao nadomjestiti Otajstvo koje bi zapravo, moralo biti u središtu slavlja. Strka i žurba ne daju mjesta razmišljanju i meditaciji, buka ne daje prostora slušanju, a ukrasi svraćaju pogled s onoga što bi trebalo biti u središtu pozornosti. Sve više gubi se iz vida Osoba koju se slavi i radi koje se slavi. Za mnoge vjernike slavljenje Božića svodi se na razinu samo tradicije, bez duhovnih sadržaja. Slavi se Isusov rođendan, ali je pozornost usmjerena prema nečem drugom. To je kao da nama za rođendan dolaze prijatelji i gosti, ali onda ti isti pozornost i poklone daju nekome drugom. Dakako, ne bih želio da se s ovim shvati kako se protivimo svim vanjskim ukrasima kojima uljepšavamo naše kuće, trgove i ulice, ili obilnijem blagdanskome stolu, ili poklonima koje tom prigodom primamo ili obdarujemo druge. Ne, jer sve navedeno lijepo je i pridonosi ugođaju blagdana Božića. S ovim želimo samo upozoriti da ono najvažnije ne ostane po strani, da ove izvanjske stvarnosti, ma koliko lijepe bile, ne potisnu i isprazne samo otajstvo Božića tako da više i ne znamo što slavimo.

Božić nas poziva da i mi Bogu uzvratimo na tolikoj ljubav koja se očitovala u tako velikom daru, pružajući nešto ljubavi drugima, napose najpotrebnijima. Ako o Božiću ne poraste u nama bar malo ljubavi, onda će sve izvanjsko slavlje ostaviti u našem srcu samo prazninu. Nemojmo to dopustiti. Božić će nam tako trajati ne samo jedan dan nego cijelu godinu i cijeli život.

Neka vam svima ovaj Božić donese obilje darova Neba, a cijela nova godina 2019. prođe u ozračju Božje prisutnosti koja će biti jamac radosti i mira u vašim srcima i vašim domovima.

**+ Zdenko Križić,
gospićko-senjski biskup**